

ת"פ 55928/05/18 - מדינת ישראל, המאשימה נגד ז.ג., הנאשם

בית משפט השלום בנצרת

ת"פ 55928-05-18 מדינת ישראל נ' ג'

בפני
בעניין: כבוד השופטת רות שפילברג כהן
מדינת ישראל - המאשימה

נגד

ז.ג. - הנאשם

גזר-דין

כתב אישום ורקע

1. הנאשם הודה והורשע, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן המייחס לו עבירות של **פגיעה כשהעברין מזוין** - לפי סעיפים 334 ו- 335(א)(1) לחוק העונשין תשל"ז-1977, ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק.

2. בהתאם לכתב האישום המתוקן, כשנתיים עובר למועד הרלוונטי היה ס' ש' (להלן: "**המתלונן**"), בקשר חברי עם מ' ג', בתו של הנאשם, ומנובמבר 2017 היו השניים בקשר זוגי ואף תכננו להינשא. מספר חודשים עובר למועד הרלוונטי דרש הנאשם מהמתלונן ומבתו שלא יהיו בקשר, כיוון שהמתלונן סובל מנכות בעקבות תאונה דרכים שעבר מספר שנים לפני כן.

ביום 22.4.18, סמוך לשעה 23:04, שלח הנאשם מסרון למתלונן, ובו כתב: "**אמרתי לך לא להיות בקשר עם הילדה אתה ממשיך אתה סוף שבוע אני בנצרת נתחשבן הפעם תדע מי זה ז.א.ז.הייאאאא ותחשוב מה שאתה רוצה**" וכן כתב "**אין כבוד יותר**".

המתלונן ענה לו: "נתחשבן" וכן "טייב אתה ממשיך לאיים" והנאשם כתב לו: "**לא להתעסק אתנו זה יעלה לך ביוקר חכה חכה**".

סמוך לשעה 1:47, שלח הנאשם מסרון נוסף אל המתלונן בו כתב: "**ס' למה אמרת למ' שדיברתי אתך אתה לא בסדר עכשיו אל תתקרב אליה לא בשום מקום דיר בלאק זה הסוף מספיק אסור לך לדבר אתה אל תתקרב אליה לא היה לך טוב תתרחק...** אתה לא רוצה בעיות עדיף לך תבין

איך שאתה רוצה".

ביום 19.5.18, סמוך לשעה 11:00, יצאו המתלונן ומ' לבלות יחדיו בעיר מ'. סמוך לשעה 16:00, שבו השניים לנצרת עלית וחנו בקניון מול הרים. הנאשם הגיע עם רכבו לחניון הקניון, ירד מרכבו, החל להתווכח עם המתלונן ואף קיללו. הנאשם דחף את המתלונן, המתלונן בתגובה הזיז את ידו, והיו דחיפות בין השניים. בהמשך, **לקח הנאשם פלס מדידה גדול מאלומיניום והתקרב אל המתלונן**. מ' ניגשה אל הנאשם וניסתה להרגיע אותו, ואז פנתה למתלונן וביקשה כי ייסע מהמקום. המתלונן הסתובב לעבר מ', אז **הנאשם הכה אותו בחוזקה בראשו באמצעות הפלס**.

כתוצאה ממעשי הנאשם נגרם למתלונן חתך מדמם במרכז ראשו, הוא נזקק לטיפול רפואי ולתפירת החתך, ואף נאלץ לשהות לילה באשפוז.

3. ביום 14.10.18 הגיעו הצדדים להסדר טיעון, לפיו כתב האישום תוקן לנוסחו שפורט לעיל, הנאשם הודה והורשע בעבירות המיוחסות לו, והופנה לשירות המבחן לקבלת תסקיר בעניינו. הצדדים טענו לעונש באופן פתוח, אך המאשימה הבהירה כי עמדתה בתיק הנה לעונש ראוי של מאסר בפועל.

תסקיר שירות המבחן

4. שירות המבחן נמנע ממתן המלצה טיפולית בעניינו של הנאשם.

בתסקיר מיום 3.7.19 נמסר כי הנאשם, נשוי ואב לשלושה ילדים, עובד לדבריו מדי פעם כקבלן שיפוצים עצמאי ומקבל גמלת הבטחת הכנסה. הנאשם תיאר את משפחתו כמשפחה מכובדת ומוכרת הפועלת על פי הנורמות המקובלות. לנאשם קשר קרוב עם אשתו, אשר אינה עובדת מחוץ לבית. ילדיו, שני בנים ובת, עובדים ולומדים. אמו של הנאשם, פנסיונרית, סובלת מאלצהיימר. בעבר ניהלה את סניף "אאאא" באאאא, ואביו, שנפטר בשנת 2005, היה קצין במשטרה.

לנאשם הרשעות קודמות שהתיישנו. בהתייחסו לעבירות דנן, הנאשם הודה בהן, ותיאר חוסר שביעות רצון מהקשר בין בתו ובין המתלונן, משום שסבר כי אין מדובר בבחירת בן זוג נכונה עבור בתו. לדבריו, התנהל מתוך הרצון להגן עליה ומתוקף תפקידו כאביה. הוא מסר כי הקשר עם בתו קרוב והדוק, ובחוויתו היא מרכז עולמו. לדברי הנאשם, המתלונן הגיע אליו לבקש את ידה של בתו, אך לאחר שהבין כי המתלונן מתמודד עם נכות, הוא פנה אל המתלונן וביקש ממנו לסיים את הקשר עם בתו. בהמשך, הופתע לשמוע כי בתו עדיין מתראה עם המתלונן, חרף חוסר ההסכמה מצדו. הנאשם שיתף כי חש זלזול ופגיעה בכבודו מצד המתלונן, ולכן הגיב באלימות כלפיו.

בשיחה של שירות המבחן עם המתלונן, מסר המתלונן כי בתקופה שטרם האירוע, קיבל איומים מצד הנאשם, בשל הדרישה כי יסיים את מערכת היחסים עם בתו. השניים המשיכו להתראות מתוך תקווה כי בני משפחתה של הבת יסמכו על החלטתה כי בחרה להמשיך הקשר עמו. אז, הותקף על ידי הנאשם. לדבריו, התקשה לצפות כיצד יתנהל הנאשם בעתיד, וחשש שמא יותקף שוב, אולם לא חלה הסלמה

והנאשם לא שב ופנה אליו. המתלונן מסר כי אין הוא מעוניין בהידברות עם הנאשם. שירות המבחן התרשם כי המתלונן עדיין חש פגוע ומתמודד עם השלכות הפגיעה, הן ברמה הפיזית והן ברמה הרגשית.

שירות המבחן התרשם כי ההליך גרם לטלטלה ולמבוכה בחייו של הנאשם, שהפיק לקח משמעותי באשר להתנהלותו בעתיד. הנאשם מסר לשירות המבחן כי אינו אדם אלים באופיו וכי ההתנהלות אינה מאפיינת את אורח חייו, הוא שלל קשיים בשליטה עצמית וביכולת לתקשורת מקדמת עם האחר. כיום, הנאשם מביע הבנה כי פגע במתלונן אך התקשה להביע כלפיו אמפתיה, שכן היה עסוק באכזבה מכך שבתו המשיכה עמו את הקשר, ונטה להשליך על המתלונן אחריות על התנהלותה זו.

שירות המבחן התרשם מקיומו של פער בין האופן בו הנאשם מציג עצמו, ובין עברו הפלילי, התנהלותו הבלתי שקולה והאלימות שהפנה כלפי המתלונן. כן התרשם שירות המבחן מקשר סימביוטי בין הנאשם לבתו היחידה, ומהעדר נפרדות בין צרכיו הרגשיים ובין צרכי בתו. הנאשם חווה את הקשר שלה עם המתלונן כפגיעה בו, ומתקשה ליטול אחריות על כשלו כאב ולהכיל הפגיעה בתדמיתו מצד הבת, תוך השלכת האחריות למצב על המתלונן. שירות המבחן התרשם כי ברקע תגובותיו ניצבות עמדות תרבותיות פטריארכאליות נוקשות, שהעצימו את תגובתו האלימה.

שירות המבחן הסיק כי הנאשם מתקשה לפתור קונפליקטים באופן מקדם ולבחון רגשותיו, וכי תגובתו האלימה נובעת מקשיים רגשיים, ולא מקיומם של מאפיינים אלימים מושרשים. שירות המבחן הסיק קיומה של **רמת סיכון בינונית להתנהלות ברמת חומרה בינונית**.

הנאשם שלל כל צורך טיפולי ואף שלל בעייתיות. נוכח עמדותיו, והקושי בהבעת אמפתיה, הסיק שירות המבחן כי הנאשם אינו בשל לבחינת קשייו במסגרת הליך טיפולי. לפיכך, נמנע שירות המבחן ממתן המלצה טיפולית בעניינו.

ראיות לעונש

5. במסגרת הטיעונים לעונש העיד המתלונן, מר ס' שג'ראוי. יצוין, כי הסנגור התנגד להעדת המתלונן ללא שהוגש קודם לכן תסקיר נפגע עבירה, לעניין נזקי המתלונן. בהחלטתי, התרתי את עדותו, בכפוף לחקירה נגדית, כאשר נקבע כי לדברים יינתן משקל מוגבל, בשל אי הגשתה של הצהרת הנפגע.

המתלונן מסר כי כיום הנו בן 30. הוא העיד על האירוע, על כך שהנאשם פגע בו בראשו מאחור, עד כי חש סחרחורת ודם זב מראשו. הוא פנה למשטרה ולאחר מכן קיבל טיפול בבית החולים. במשך שבועיים לאחר האירוע לא עבד. לדבריו, מאז הפגיעה סובל מסחרחורות ומחרדות, וחושש מפני הנאשם. בעקבות מעשי הנאשם, הסתיימה מערכת היחסים שלו ושל בת זוגו, בתו של הנאשם.

6. ב"כ המאשימה הגישה תמונות של המתלונן סמוך לאחר האירוע (ת/1), מסמכים רפואיים (ת/3) וכן את תמונת הפלס בו הנאשם עשה שימוש שעה שפגע במתלונן (ת/2).

טיעוני הצדדים לעונש

ביום 10.7.19 טענו הצדדים לעונש בפניי.

7. טיעוני ב"כ המאשימה

ב"כ המאשימה טענה למתחם ענישה הולם הנע בין 12 ל-36 חודשי מאסר בפועל, וביקשה להטיל על הנאשם עונש המצוי ברף האמצעי של המתחם לו טענה, בצירוף מאסר על-תנאי, פיצוי והתחייבות.

ב"כ המאשימה עמדה על פגיעת הנאשם בערך המוגן של שלמות גופו של המתלונן, ובשללות נפשו, כאשר מידת הפגיעה בנסיבות העניין משמעותית, בהתחשב ברקע לביצוע העבירות. ב"כ המאשימה עמדה על הנזק שנגרם למתלונן, ועל הנזק שעלול היה להיגרם לו. עוד פירטה ב"כ המאשימה את מדיניות הענישה הנוהגת, המלמדת על הטלת עונשי מאסר משמעותיים בנסיבות דומות, לטענתה.

באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, נטען, כי תסקיר שירות המבחן אינו בא בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם, נקבע כי רמת הסיכון להישנות עבירות בינונית, וכן כי הנאשם נעדר אמפתיה למתלונן.

8. טיעוני ב"כ הנאשם

ב"כ הנאשם ביקש מבית-המשפט להסתפק בהטלת עונש מאסר על-תנאי בלבד, ולחילופין להטיל עליו מאסר בעבודות שירות.

ב"כ הנאשם טען כי מדובר באירוע יחיד, שאינו מתוכנן, ואינו בבחינת מימוש של האיומים שהושמעו מספר שבועות לפני כן, ומהם ועד לאירוע חלף זמן רב. נטען, כי האירוע התרחש באופן מקרי, כאשר הנאשם הגיע לחניון קניון ציבורי, והופתע לראות את בתו יחד עם המתלונן במקום. נטען כי הנאשם פעל מתוך הרצון והצורך להגן על בתו ומתוך תקווה שתזכה לעתיד טוב, משום שהאמין כי הקשר אינו מתאים לבתו. הנאשם לא התנגד למתלונן אישית אלא חפץ בטובתה של בתו, כך נטען. נטען, כי הנאשם פעל בחוסר שליטה, וכי המתלונן אף התגרה בו עובר לפגיעה. הנאשם עשה שימוש בפלס, כלי עבודה, שהיה מצוי ברכבו עקב עיסוקו בעבודות שיפוצים, ולא הצטייד מראש בכלי תקיפה. לאחר האירוע ניגש מיוזמתו למשטרה, הביע צער על שקרה ושיתף פעולה בחקירה. נטען כי לאחר האירוע, הקשר בין המתלונן ובין הבת נמשך, ונפסק מיוזמת הבת ללא התערבות הנאשם.

ב"כ הנאשם טען כי מתחם העונש ההולם לו טענה ב"כ המאשימה ומדיניות הענישה הנוהגת אותה הציגה מחמירים יתר-על-המידה.

עוד נטען כי תסקיר שירות המבחן חיובי במכלול, הוסק כי אין מדובר באדם בעל מאפיינים אלימים מושרשים, כי הנאשם הפיק את הלקח הנדרש, הסיכון אינו גבוה, ולא הומלץ על טיפול משום שהנאשם שלל נזקקות טיפולית.

בפועל, נטען, מאז האירוע, הנאשם לא פנה פעם נוספת אל המתלון ובוודאי שלא נשקף סיכון מפניו למתלון, כך שבהתנהגותו מלמד כי אין צורך בהרחקתו. בני המשפחה מגויסים לסייע לו, והנאשם חש בושה ומבוכה עקב הסתבכותו.

הסנגור עמד על כך שעברו הפלילי של הנאשם התיישן.

בנוסף טען הסנגור כי הפגיעה שנגרמה למתלון הייתה שטחית ללא השלכות לצמיתות.

9. דברי הנאשם

הנאשם מסר כי הוא מצטער על המקרה, כי המקרה אינו מאפיין אותו ואת משפחתו, וכי הוא ביצע טעות.

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

הערכים המוגנים הנפגעים

10. הערכים החברתיים המוגנים הנפגעים כתוצאה מעבירת האלימות שביצע הנאשם הם שלמות גופו, כבודו ובטחונו האישי של הפרט, והצורך בהגנה על הפרטים בחברה מפני מעשי אלימות ובריונות. תופעה במסגרתה נפגעי עבירה נופלים קרבן לאלימות פיזית על רקע עימות, הנה תופעה המחייבת ככלל ענישה מחמירה כדי לעקור תופעות אלו מן החברה.

11. בע"פ 8991/10 **יעקב מכבי נגד מדינת ישראל** (27.10.11), הדגיש בית המשפט העליון את החומרה שביישוב סכסוכים בדרך אלימה בקובעו:

"בית משפט זה קבע ושב וקבע, בפסקי דין רבים מספור, כי יש לעקור מן השורש את נגע האלימות שפשה בחברתנו. במלחמה זו מוטל על בתי המשפט תפקיד חשוב ביותר, שעיקרו הוקעת התופעה וגזירת עונשים מחמירים על אלו הבוחרים לנקוט בדרך האלימות. יפים לכאן דברים שנקבעו בע"פ 4173/07 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 16.8.2007):

'רבות נאמר בבתי המשפט על תופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית ועל הצורך של איחוד כוחות של כל הרשויות לצורך מלחמה בתופעה זו. תפקידו של בית המשפט במאבק הוא הטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים על הנוקטים באלימות לפתרון סכסוכים, על מנת להעביר מסר, הן לעברין האינדיווידואלי, והן לעבריינים הפוטנציאלים ולחברה כולה, כי אין החברה טולרנטית להתנהגויות מעין אלה' (שם,

פיסקה 10; וראו גם: ע"פ 9630/09 זוהר נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו],
20.7.2010); ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן, פיסקה 21 ([פורסם בנבו],
10.11.2009).

ובהמשך:

**'המסר החד-משמעי שעל בתי המשפט להעביר הוא כי לא ניתן להשלים, בשום מקרה,
עם פתרון סכסוכים באלימות ובכוח הזרוע'.**

נסיבות ביצוע העבירה

12. הנאשם תקף את המתלונן במכה לראשו, באמצעות פלס עשוי מתכת. תקיפת המתלונן אירעה במקום ציבורי, בחניית קניון, שעה שהנאשם הגיע למקום, וראה כי המתלונן ובתו מבלים יחד בניגוד לעמדתו, שהושמעה בחריפות לאורך תקופה. הנאשם עשה כן אף שבתו ניסתה להרגיעו ואף ביקשה מן המתלונן לעזוב את המקום. המכה על ראשו של המתלונן הוטחה מאחור, כשהמתלונן הסתובב, וללא התגרות פיזית משמעותית מצדו של המתלונן.

המעשים בוצעו על רקע התנגדותו של הנאשם לקשר הזוגי בין המתלונן ובין בתו, קשר ממושך של שני הצעירים ששאפו להינשא זה לזה. הנאשם אף איים מספר שבועות לפני כן, בהודעות אותן שלח לטלפון הנייד של המתלונן, כי ינתק את הקשר עם בתו, אחרת "יתחשבן" עמו, "זה יעלה לו ביוקר" ו"לא יהיה לו טוב".

כתוצאה מתקיפתו על ידי הנאשם, נגרם למתלונן חתך בראשו והוא נזקק לטיפול רפואי ולתפירת החתך. תמונות הפגיעה, המתעדות פציעת ראש מדממת ומשמעותית, לפני ולאחר הטיפול הרפואי, הוצגו על-ידי המאשימה, כמו גם תמונות הפלס באמצעותו הכה הנאשם את המתלונן. המתלונן אף אושפז למהלך הלילה, להשגחה, והוצג בפניי מסמך רפואי באשר לכך.

הנזק הפיזי שנגרם למתלונן אינו על הצד החמור ואינו צמית. צלקת, אשר יש להניח כי נותרה, הנה במקום המכוסה שיער, ולכן אינה נראית. מעבר לחבלה הפיזית, ניתן להניח, ואף התרשמתי ישירות, כי למתלונן נגרם נזק נפשי בלתי מבוטל, וכי גם הנזק הפיזי עלול היה להיות חמור יותר, אילו ניחתה המכה במקום רגיש יותר - בחבלת ראש עסקין, על הסכנה שבכך.

13. כאמור, במסגרת הטיעונים לעונש העיד בפניי המתלונן. לעדותו לעניין נזקיו יינתן משקל מוגבל לעדותו, שעה שלא הוגש תצהיר נפגע העבירה. ואולם ניתן היה להתרשם כי המתלונן, שהותיר רושם כאדם נורמטיבי, נעים הליכות, פגוע עד מאוד מן המקרה שאירע. סיטואציה אלימה, בעלת פוטנציאל סיכון כה גבוה מותרת חותם נפשי לא מבוטל. לכך יש להוסיף כי כל התנגדותו של הנאשם לקשר שקיים המתלונן עם בתו, נעוצה בעובדה שלמתלונן נכות קלה עקב תאונה בעברו, עניין שוודאי גרם למתלונן עגמת נפש

רבה. פסילתו של המתלון כבן זוג לבתו של הנאשם, עקב מוגבלות, הנה עמדה מפלה, בלתי רגישה ונוקשה ביותר, אשר מציירת את הנאשם בשלילה רבה.

הסיבות שהובילו את הנאשם לבצע את העבירות, כעולה מעובדות כתב האישום, ומתסקיר שירות המבחן, מצביעות על כך שתפיסות פטריארכאליות נוקשות הובילו אותו להתערב התערבות בוטה, גסה, ואלימה, בבחירותיה של בתו, משל לא הייתה אדם בעל רצונות ובחירות משלו. במקרים אחרים, עלולות תפיסות אלה להוביל לתוצאות קשות ואף חלילה לשפיכות דמים, ובמובן זה טמון בהן סיכון של ממש.

מעשי הנאשם פגעו הן בשלמות גופו של המתלון, בביטחונו האישי ובכבודו, אך גם בכבודה ובחירותה של בתו. סופו של דבר, הובילו מעשיו לא רק לפגיעה במתלון, אלא גם לסיום הקשר בינו ובין הבת.

14. לקולא יש לציין, כי מדובר באירוע שאינו מתוכנן, אשר התפתח באופן ספונטני, במהלכו עשה הנאשם שימוש בפלס ממתכת אותו נטל, ומבלי שהצטייד מראש בכלי משחית. הסנגור אף טען כי הנאשם הגיע למקום בו פגש במתלון ובבתו באקראי, והדברים עולים בקנה אחד עם האמור בכתב האישום המתוקן. הנאשם איים אמנם על המתלון בהודעות טקסט שנשלחו מס' שבועות לפני גרימת החבלה, ואולם מקובלת עלי טענת הסנגור, כי על אף שאיים, בסופו של דבר הפגיעה שהנאשם פגע במתלון לא הייתה מתוכננת.

אין פירושו של דבר כי יש בалиמות משום צידוק, ומדובר בפרץ חמום מוח תוקפני ופוגעני.

15. כתב האישום המתוקן ציין כי המתלון הזיז את ידו של הנאשם מעליו, שעה שדחף אותו, וכן כי היו דחיפות בין השניים, טרם פגע בו הנאשם באמצעות הפלס. יש להביא בחשבון לזכות הנאשם, במידת מה, את אותה דחיפה מקדימה שתוארה מצד המתלון, אף שהייתה מתונה. ספק בעיני אם התקיימה במקרה זה "התגרות" של נפגע העבירה, בהתאם להוראות סעיפים 40ט(א) (5) ו-(7) לחוק העונשין, ואם יש משקל לאותה דחיפה מקדימה שהמתלון דחף את הנאשם, כ"סיבה שהובילה לביצוע העבירה". יש לזכור כי הנאשם פגע במתלון כשזה סב בגבו אל הנאשם, מכאן נלמד כי הנאשם לא היה נתון, בעת שחבל בצעיר, במצב המצדיק התגוננות עצמית.

מדיניות הענישה הנוהגת

16. בחינת מדיניות הענישה בעבירות אלימות שבוצעו בנסיבות דומות, מעלה קשת רחבה של עונשים החל מעונשי מאסר קצרים לריצוי בעבודות שירות וכלה במאסרים מאחורי סורג ובריאח לתקופות ממושכות, והכל בתלוי בעבירות שיוחסו, בנסיבות ביצוען, ובנסיבות המבצע.

א. רע"פ 4574/17 אבו עראר נ' מדינת ישראל (23.8.17), אליו הפנתה ב"כ המאשימה -

המבקש הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של פציעה ואיומים, אותן ביצע כלפי שכנו, כשהוא מצויד בסכין. **בית-משפט השלום קבע מתחם עונש הולם הנע בין 10 ל-36 חודשי מאסר בפועל, והשית על הנאשם 15 חודשי מאסר בפועל, מאסרים על תנאי ופיצויים בסך 8,000 ₪.** ערעור למחוזי ובקשת רשות ערעור לעליון נדחו.

ב. רע"פ 8699/15 **אבוהאני נ' מדינת ישראל** (17.12.15), אליו הפנתה ב"כ המאשימה - המבקש הורשע בעבירה של פציעה לאחר שתקף את המתלונן על רקע חוב כספי, באמצעות חפץ חד בראשו עד שגרם לו לחתך בקרקפת. בית משפט השלום הטיל עליו **8 חודשי מאסר בפועל, מאסר על-תנאי, ופיצוי לנפגע בסך 10,000 ₪.** ערעור ובקשת רשות ערעור נדחו, תוך שבית-המשפט העליון קובע כי **אין מקום להמרת עונש המאסר לעונש שירוצה בעבודות שירות, חרף הליך שיקומי מוצלח והמלצה חיובית של שירות המבחן.**

ג. ע"פ (ב"ש) 14924-12-12 **גטנט נ' מדינת ישראל** (6.2.13), אף אליו הפנתה ב"כ המאשימה - המערער הורשע, על פי הודאתו, בעבירות של פציעה והחזקת סכין. לאחר ויכוח, כשהמערער והמתלונן תחת השפעת אלכוהול, עזב המערער את המקום ושב כשסכין מטבח בידו, ודקר את המתלונן שתי דקירות בישבנו, עד כי נזקק לטיפול רפואי. **הוא נדון ל-15 חודשי מאסר, מאסר על תנאי קנס ופיצוי. בית-המשפט המחוזי קבע כי מתחם הענישה, בין שנה לשלוש שנות מאסר הנו סביר, העונש אינו חריג, ודחה את הערעור.**

ד. עפ"ג (חי') 61758-01-14 **מדינת ישראל נ' מוסא** (20.3.14), מהפניות המאשימה - המשיב הורשע בעבירות של החזקת סכין ופציעה, לאחר שתקף את חברו בסכין מטבח, ופצע אותו באגודל ובמפרק היד. בית-משפט השלום קבע מתחם ענישה הולם בין 12 ל-24 חודשי מאסר, והטיל עליו 7 חודשי מאסר בפועל, תוך הפעלת מאסר על תנאי תלוי ועומד בן 8 חודשים, במצטבר, כך שירצה בסך הכל 15 חודשי מאסר בפועל. המדינה ערערה על קולת העונש. בהתחשב בעברו הפלילי של המשיב, ונסיבות נוספות, התערב בית-המשפט המחוזי בעונשו של המשיב, בעמדו על הצורך במיגור תופעת האלימות והצורך בענישה קשה שתשדר מסר חריף. בית-המשפט המחוזי העמיד את עונשו של המשיב על **13 חודשי מאסר בפועל והפעלת עונש המאסר על תנאי במצטבר לו, כך שירצה סך הכל 21 חודשי מאסר בפועל.**

ה. עפ"ג (מח' מרכז) 45636-06-13 **מדינת ישראל נ' טל** (30.6.13) - המערער, צעיר ללא עבר פלילי, הורשע על-פי הודאתו בעבירה של פציעה, לאחר שחבט במתלונן בבקבוק בראשו, עד כי נשבר, וגרם לו לחתך עמוק בפניו באורך של 10 ס"מ, ושני חתכים בזרועותיו. בית-משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועד לשנת מאסר בפועל, והטיל ששה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, צו מבחן, מאסר על-תנאי, קנס ופיצוי. **בית-המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם בנסיבות האירוע צריך לנוע בין 9 חודשים לשנתיים מאסר בפועל, והעמיד את עונשו על שנת מאסר בפועל.**

ו. ת"פ (מח' חי') 16924-07-09 **מדינת ישראל נ' שחאדה** (3.5.10) - הנאשם הורשע, על פי הודאתו בעבירות של גרימת חבלה חמורה ותקיפה, לאחר שדקר את שני המתלוננים באמצעות סכין, וגרם להם לפגיעות קשות שהצריכו טיפול ואשפוז. בין היתר, צוין כי המתלוננים ארבו לנאשם בחדר המדרגות כשהם מצוידים בנשק קר, על מנת לפגוע בו, וכי חלק ממעשי הנאשם נועדו למנוע פגיעה בו. **הוטלו ששה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, 18 חודשי מאסר על-תנאי ופיצוי למתלוננים.**

17. **נוכח המפורט לעיל, מתחם העונש ההולם בנסיבות העניין נע בין שבעה חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין 24 חודשי מאסר בפועל, בצירוף פיצויים משמעותיים לנפגע העבירה.**

גזירת עונשו של הנאשם

18. הנאשם, בן 53, ואב לשלושה ילדים בוגרים, נטל אחריות והודה במסגרת כתב אישום מתוקן, ובכך חסך זמן ציבורי.

לנאשם עבר פלילי שהתיישן, ומזה תשע שנים לא הורשע בעבירה. מאז האירוע לא הסתבך בביצוע עבירות נוספות.

19. שירות המבחן נמנע ממתן המלצה טיפולית לנאשם. תסקיר שירות המבחן משקף את תפיסותיו הנוקשות של הנאשם, העמדות בהן מחזיק, לפיהן היה עליו להגן על בתו מפני בחירותיה שלה, חוסר נפרדות מבתו ותחושת זלזול ופגיעה אישית כתוצאה מהחלטתה להמשיך את הקשר עם המתלונן, בניגוד להסכמתו ולעמדתו. תגובתו האלימה נבעה מהשקפות אלה, ובמובן זה, נשקף מהנאשם סיכון ממשי. בנוסף לכך, שירות המבחן התרשם כי הנאשם נעדר אמפתיה למתלונן, אינו מביע נזקקות טיפולית ונוטה להשליך על המתלונן את האחריות להתפתחות האירוע האלים.

לזכות הנאשם מציין התסקיר כי הנאשם חווה טלטלה אישית ומבוכה בעקבות הסתבכותו, כי ההליך מהווה עבורו אקט מרתיע ומציב גבול, וכי אין הוא מתאפיין בדפוסים אלימים מושרשים.

שירות המבחן התרשם מקיומה של רמת סיכון בינונית להישנות עבירות ברמת חומרה בינונית, וצוין כי הנאשם אינו בשל להשתלב בהליך טיפולי שיסייע בהפחתת רמת הסיכון.

20. לפניי אירוע אלים וחמור שתוצאותיו מצערות. ניכר הן מעדות המתלונן והן מדברי המתלונן בשירות המבחן כי עודנו חש פגוע בעקבות האירוע, וכי הוא מתמודד עם השלכות הפגיעה, הן ברמה הפיזית ובעיקר ברמה הרגשית.

הטלת עונש המצוי בתחתית מתחם הענישה ההולם, מיוחדת למקרים בהם נאשמים הביעו חרטה מלאה וכנה,

הפנמה של הפסול שבמעשיהם, השתלבו בהליך שיקומי וטיפול, ועברו כברת דרך של ממש. הנאשם אמנם מכה על חטא ומבין את הפסול שבמעשים, ואולם האחריות שהביע איננה מלאה ואינה מספקת, שכן עדיין הוא משליך האחריות על המתלונן, ומחזיק באותן תפיסות נוקשות שהובילו אותו להתערבות גסה בבחירותיה של בתו, שהסתיימו בתוצאה המצערת דנן. הנאשם שלל נזקקות טיפולית, ואף התקשה בנטילת אחריות על כשלו כאב, כעולה מן התסקיר שהוגש בעניינו.

סברתי כי יש מקום להטיל על הנאשם ענישה ממשית ומוחשית, שתחדד עבורו את משמעות מעשיו, ותרתיע אותו, כמו גם עבריינים בכוח, מנקיטת אלימות קשה, כדרך לפתרון קשיים וסכסוכים, בצירוף פיצוי הולם למתלונן.

לא בלי התלבטות, החלטתי, בסופו של דבר, להימנע מהטלת מאסר בבית הסוהר, ולהסתפק בהטלתו של מאסר לריצוי בעבודות שרות.

תיקוניו של חוק העונשין מהעת האחרונה, שקבע כי התקופה המקסימלית למאסר בעבודות שרות הנה תשעה חודשים (תחת תקופה מקסימלית של שישה חודשים טרם התיקון) מאפשר להימנע ממאסר בפועל, תוך גזירת ענישה הולמת.

הנאשם היה במעצר במשך כחודש ושבע, וגם לכך אלמנט של גמול והרתעה שנלקח כעת בחשבון.

מדובר במי שבגיל מתקדם מעורב בפלילים, ללא רישום פלילי תקף אחר, שהודה, חסך זמן שיפוטי, ולמרות שתובנתו של הפסול שבמעשיו איננה מיטבית, התנצל וקיבל אחריות על מעשיו.

מאסר בעבודות שרות לתקופה המקסימלית, לצד פיצוי משמעותי למתלונן, יהלמו יחדיו את מטרות הענישה ואת הערכים המוגנים, וכן את הנסיבות האישיות.

סוף דבר

23. נוכח כל האמור לעיל, אני גוזרת את עונשו של הנאשם כדלקמן:

א. 9 חודשי מאסר אשר ירוצו בעבודות שירות, ב"המשקם בע"מ" החרושת 56, אזור התעשייה ג' נוף הגליל (נצרת עילית), החל מיום **3/11/19**.

מובהר לנאשם כי ריצוי מאסר בעבודות שרות הנו מאסר במסגרת שב"ס, כי עליו להישמע להוראות הממונה והאחראי במקום, ולקיים את תנאי המסגרת, שאם לא כן, ניתן יהיה להמיר את המאסר בעבודות שרות למאסר לריצוי בבית הסוהר.

ב. 5 חודשי מאסר על תנאי, הנאשם יישא עונש זה אם יעבור במהלך תקופה של 3 שנים מהיום כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. פיצוי למתלונן, ע"ת מס' 3, בסך 12,000 ₪. סכום הפיצוי ישולם ב- 12 תשלומים שווים ורצופים, תשלום ראשון עד יום 10/1/2020 ובכל 10 בחודש עוקב שלאחריו.

באחריות ב"כ המאשימה להעביר בתוך 7 ימים מהיום למזכירות בית-המשפט הודעה ובה פרטי החשבון של המתלונן לצורך העברת סכומי הפיצוי.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ה אלול תשע"ט, 25 ספטמבר 2019, במעמד הצדדים.